

UYJÁDŘENÍ VEDOUCÍHO DIPLOMOVÉ PRÁCE

Monika Moravcová: Dagmar Jandová a její přínos pro dramatickou výchovu

79 stran, 36 stran příloh

O tématu diplomové práce měla Monika Moravcová jasno od samého počátku: několik let navštěvovala loutkářské oddělení LŠU/ZUŠ, které vedla Dagmar Jandová, která, jak M. Moravcová píše v Úvodu, ji zásadním způsobem ovlivnila. Důvěrné seznámení s prací Dagmar Jandové umožnilo diplomantce na jedné straně zprostředkovat cenné postřehy z „tvůrčí kuchyně“ této osobnosti dětského loutkového divadla, ale na druhé straně jí to trochu ztěžovalo snahu udržet si potřebný odstup, který je potřeba pro získání jisté dávky objektivity při analyzování a interpretování nejen výsledků divadelní práce, ale i metodiky. Projevuje se to v některých částech práce, kdy text má podobu téměř až „laudatia“ na Dagmar Jandovou. Nakonec se však Monice Moravcové podařilo dopracovat text do podoby, která vcelku dobře postihuje podoby a styl mnohostranné práce Dagmar Jandové jak v oblasti dramatické výchovy, tak v oblasti amatérského loutkového divadla dospělých.

Cesta k diplomové práci nebyla jednoduchá. První krok spočíval především ve shromažďování materiálu. I když byla tato fáze náročná na čas, složitější byla další etapa: utřídování různorodého materiálu, ale především propojování jednotlivých faktů a ohlasů práce D. Jandové do smysluplného celku tak, aby text nezůstal jen koláží citací. Nějakou dobu také trvalo, než se diplomantce podařilo najít způsob, jak v odborném textu využít citací z osobního rozhovoru s D. Jandovou, aby tyto citace nepůsobily cizorodě nebo nepatřičně, a aby přitom živé vyprávění D. Jandové neztratilo svůj charakter a osobitost.

Bohatý materiál, který Monika Moravcová nashromáždila, je přehledně utříděn do tří základních bloků: práce na LŠU/ZUŠ jak dětmi, tak se staršími žáky, vzdělávání dospělých a práce s loutkářským souborem dospělých Střípek.

Zcela logicky pojednává Monika Moravcová v samostatné podkapitole o individuálních výstupech, jimž se Dagmar Jandová věnovala soustavně a s pozoruhodnými výsledky.

Kapitoly o jednotlivých inscenacích (dětských a středoškolských skupin, ale souboru Střípek) zůstávají někdy příliš v zasetí výčtů a popisů (často scénografických prvků a řešení), důkladnějších analýz a interpretací, které by postihovaly podstatu inscenace, by bylo potřeba víc. (Drobná upřesňující poznámka ke str. 18: Ohlas na inscenaci *Sněhurky* z roku 1991 lze najít při nejmenším ve zpravodaji Dětského divadelního léta v Prachaticích 7 *prachatických dnů* v čísle 5 z 19. 6. 1991.)

Zdařilejší je podle mého podkapitola o metodice práce s dětmi a dětskými soubory (s. 31 ad.). I když Monika Moravcová uvádí, že Dagmar Jandová „pracovala spíše intuitivně“, daří se jí zde pojmenovat hlavní rysy její metodiky a zásady a cíle její práce.

Cenná je kapitola o vzdělávání dospělých, v níž se Monice Moravcové podařilo shromáždřit těžko dostupná fakta o podobě a koncepci akcí, na nichž se Dagmar Jandová podílela nebo které připravovala.

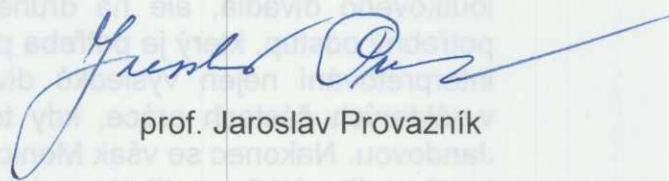
Dobrým příspěvkem k portrétu Dagmar Jandové je 5. kapitola – Dana Jandová ve vzpomínkách svých žáků a kolegů, která ilustruje nebo dokládá některé aspekty a okolnosti její práce.

Text je doplněn funkčními přílohami: soupisem inscenací s dětskými a mladými soubory na LŠU/ZUŠ, soupisem inscenací souboru Střípek, přehledem ocenění Dagmar Jandové, dnes už těžko dohledatelným článkem o ní z roku 1984, rozhovorem s ní a bohatou fotodokumentací z inscenací, seminářů aj.

Diplomovou práci Moniky Moravcové pokládám za cenný příspěvek k mapování české dramatické výchovy zejména díky bohatému faktografickému materiálu, který autorka shromáždila a utřídila. Text odpovídá požadavkům kladeným na diplomovou práci.

Magisterskou práci Moniky Moravcové doporučuji k obhajobě a předběžně navrhuji klasifikaci mezi B a C.

Praha 31. července 2019

prof. Jaroslav Provazník